

EN HISTORIE AF HR. FINK: 1000 MØNTER

I et hus i den gamle bydel i Sevilla boede i 1500-tallet en rig og respekteret familie: Barn efter barn voksede op og indgik i byens liv på alle mulige værdige måder. Man fostrede soldater og præster, kunstnere og videnskabsmænd, man fostrede yndige, eftertragtede brude. Men selvfølgelig var der også et sort får, som ødelagde en hel del for de andre. Luis Negro, som han hed, var både doven og utaknemmelig. Uanset hvad han fik, - og for en dreng af hans klasse var livet virkelig én lang strøm af gaver - var det aldrig det rigtige. Måske var han kommet til verden den forkerte dag, måske stod stjernerne forkert, det var ikke til at sige. Men han klarede sig skidt lige fra første dag, han slog øjnene op. Drengens mor elskede ham alligevel, uanset hvad han havde lavet af ulykker, kiggede hun på ham og sagde:

-Min søn. Min kære, lille søn.

Luis Negro var den yngste i børneflokket og hans mor kiggede på ham, som om de aldrig skulle skilles. Anderledes var det med drengens far. Jo mere skævt det gik med drengen, jo mere utålmodig og streng blev han.

En dag, da Luis Negro var blevet 15 år, blev han indkaldt til en samtale i biblioteket. Hans far sagde til ham, at han snart måtte tage sig sammen, hvis han ville blive til noget i denne verden. Nok havde han sine forældre, men jo ikke for evigt. Luis Negro kiggede ned i gulvet. Han var vant til, at det var nok. Han kiggede ned i gulvet og ventede på, at hans far ville give op. Men faderen opgav ikke. Han forlangte, at sønnen forklarede, hvordan han havde tænkt sig at klare sig i denne verden. Hvad var egentlig hans plan? Luis Negro kiggede ned i jorden og sagde, at han ikke kunne blive til noget, for han kunne ingenting. Alle hans søskende kunne så meget, ville blive til så meget, men han, Luis Negro, ville aldrig nogensinde blive andet end stik-i-rend dreng. Faderen slog en skraldlatter op. Sjældent havde han hørt så mange dårlige undskyldninger på én gang. Luis Negro insisterede. Han var og blev talentløs, han havde ingen evner, og kunne faktisk ikke gøre andet end blot at betragte, hvordan hans søskende lykkedes med alting. Samtalen i biblioteket gjorde kun situationen værre.

Nu hvor Luis Negro havde blottet sig for sin far, var der ikke længere noget at skamme sig over. Han misundte sine søskende alt, hvad de gjorde. Hver gang en af hans søskende havde noget at glæde sig over, følte Luis Negro stor smerte. Hvis en søster skulle giftes, vendte han ansigtet væk, hvis en bror havde fået en god stilling eller tjent mange penge, stirrede han bare ned på sine sko og lod som om, han ikke var der. Efterhånden blev situationen så utålelig, at man holdt alle gode nyheder væk fra ham. Luis Negro lukkede sig om sit eget mærkelige mørke.

Så en dag var det slut.

Pludselig lettede den mørke sky, der havde omsluttet ham, og Luis Negro blev tilsyneladende normal. Han fandt sig en kone, fik et arbejde, stiftede familie. Mange år gik, og det var de færreste, der i den voksne Luis Negro så det rasende barn, der misundeligt ønskede sig sine søskendes liv. Det barn var efter alt at dømme gået op i røg. I stedet fik Luis Negro nu selv børn. Hans førstefødte kom til at hedde Fernando, og han var en køn lille mørkhåret dreng, der lignede Luis Negro på et prik. Han havde store, mørke øjne, og i

dem kunne man allerede se hans mange søskende: Luis Negro og hans kone fik et nyt barn hvert år. Og Luis Negro arbejdede, han knoklede faktisk, for der skulle tjenes mange penge for at forsørge familien.

Da Luis Negro blev forfremmet, holdt han en stor fest. Han arbejdede på det tidspunkt med fremstillingen af guld- og sølvmønter, og fordi han var blevet forfremmet, havde han taget en særlig fin samling sølvmønter med hjem, så gæsterne kunne beundre dem. Der var 1000 i alt. Desværre skete der det, at en af mønterne, som under festlighederne stod i små glasmontre på et bord midt i stuen, blev stjålet. Luis Negro opdagede det straks. Han låste dørene af og slukkede alt lyset. Tyven fik fem minutter. Hvis ikke mønterne var lagt tilbage på bordet, ville han personligt gennemse alle gæsterne. Hvad Luis Negro ikke vidste var, at hans kone, Isabella, allerede havde forudset situationen og drysset et fint sort pulver ud over glasmontrene. Hun foreslog derfor, at alle rakte hænderne frem for hende: Det kunne foregå i et tilstødende lokale. Metoden var enkel. Den der havde sorte fingre, var den skyldige. Gæsterne tog opstilling, og en lang slange af mennesker bevægede sig nu ind gennem det tilstødende lokale. Én for én blev alle hænder lagt på en hvid pude.

Det var ikke før Isabella kom til sin egen søn, Fernando, at undersøgelsen gav pote. Fernando havde, til stor skam for sine forældre, et fint sort pulver på højre hånds pege- og langefinger. Isabella gyste, da hun konstaterede, at hun havde fundet tyven. Gæsterne blev sendt hjem, og Fernando blev låst inde i et værelse bag køkkenet. Han smed sig på sin briks og stirrede op i loftet. Lige siden han var dreng, havde han haft en tilbøjelighed til at stjæle. På hans værelse gemte han adskillige kunstværker stjålet fra Sevillas rigdom af kirker: Hvis Luis Negro nogen sinde havde været på afveje, var denne dreng helt og aldeles fortabt.

Da Luis Negro opdagede alle kunstsøkkene på Fernandos værelse, havde han to muligheder. Han kunne enten forsøge at skjule omfanget af sønnens tyverier, eller han kunne sørge for at hvert eneste lille tyveri kom frem i lyset og undersøgt til bunds: Forsøge at rense sig selv og sin familie. Luis Negro valgte det sidste. Hele Sevilla svælgede i omfanget af tyverierne, præster slog kors for sig, adelsdamer himlede, og forargelsen nåede tilmed Isabella og Ferdinands hof.

Efter en kort proces blev Fernando dømt til døden i en retssal i Sevilla, og selv om hans forbrydelse var stor, gik der et sug gennem tilhørerne. Ganske vist var Fernando tyv, men han var også medlem af en særdeles kendt og respekteret familie. Luis Negro var upåvirket. Hans søn tiggede og bad om tilgivelse, men faderens hjerte var hårdt som sten.